

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 136

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 februarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
252.	— Decret pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului	2
253.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	2
254.	— Decret pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului	2
255.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	3
256.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	3
257.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	3
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 686 din 24 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	4–7
	Decizia nr. 788 din 15 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) și art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	8–11
A C T E A L E O R G A N E L O R D E S P E C I A L I T A T E A L E A D M I N I S T R A Ţ I E I P U B L I C E C E N T R A L E		
27.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping pentru aprobarea formularului-tip al procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute de Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport	12–14
322.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind completarea listei membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.120/2016	15
A C T E A L E C O N S I L I U L U I S U P E R I O R A L M A G I S T R A T U R I I		
140.	— Hotărâre pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcții de conducere a grefierilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 182/2007	15

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și 7 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se revocă din funcția de membru al Guvernului domnul Alexandru Petrescu, ministrul economiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 252.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru numirea unui membru al Guvernului

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de membru al Guvernului domnul Mihai Tudose, ministrul economiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 253.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și 7 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se revocă din funcția de membru al Guvernului doamna Mihaela Virginia Toader, ministrul delegat pentru fonduri europene.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 254.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de membru al Guvernului doamna Rovana Plumb, ministrul delegat pentru fonduri europene.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 255.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se numește în funcția de membru al Guvernului domnul Tudorel Toader, ministrul justiției.

Art. 2. — La data publicării prezentului decret în Monitorul Oficial al României încetează efectele Decretului nr. 235/2017 pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 10 februarie 2017.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 256.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se numește în funcția de membru al Guvernului domnul Alexandru Petrescu, ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenariat.

Art. 2. — La data publicării prezentului decret în Monitorul Oficial al României încetează efectele Decretului nr. 237/2017 pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 10 februarie 2017.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 23 februarie 2017.
Nr. 257.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 686

din 24 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Mihai Vînătoru în Dosarul nr. 9.467/3/CA/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 37D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocat Gabriela Anghel, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 172D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Remi Cristian Grigore în Dosarul nr. 9.464/3/2015 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocat Gabriela Anghel, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul autorilor excepției de neconstituționalitate, precum și reprezentantul Ministerului Public pun concluzii de conexare a cauzelor.

6. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 172D/2016 la Dosarul nr. 37D/2016, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales al autorilor excepției de neconstituționalitate, care susține că prevederile art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt contrare principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, al nediscriminării și al garantării dreptului de proprietate privată. În acest sens arată că prevederile criticate, care stabilesc impozitarea progresivă, au în vedere un singur criteriu, respectiv numărul de imobile deținute în proprietate de către o persoană

fizică, iar nu valoarea bunurilor aflate în patrimoniul persoanei fizice. Or, această modalitate de impozitare, stabilită în mod arbitrar, este contrară prevederilor constituționale referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale, principiu care are în vedere impozitarea contribuabililor, respectiv contribuția la bugetul de stat, în raport cu situația materială a acestora. În continuare prezintă exemple cu privire la modalitatea de impozitare și, făcând trimitere la dinamica legislativă a prevederilor criticate, arată că, prin forma inițială, legiuitorul a avut în vedere instituirea progresivă a acestui impozit, însă, indirect, a apreciat stabilirea acestuia raportat la averea contribuabilului, deoarece se încurajau veniturile din chirii și, pe cale de consecință, aducerea unor impozite la bugetul de stat. Arată că prevederile legale, în vigoare, elimină această modalitate de impozitare și stabilesc, în concret, impozitarea prin raportare la valoarea imobilului, ceea ce corespunde principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, adică fiecare contribuabil participă la formarea bugetului de stat în raport cu situația sa materială.

8. Se mai susține că dispozițiile art. 252 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 sunt discriminatorii față de dispozițiile art. 252 alin. (2) din aceeași lege, deoarece creează o diferență nejustificată și nemotivată între proprietarii ce dobândesc mai multe imobile „între vii” și cei care dobândesc mai multe imobile „mortis causa”, pentru care nu există un astfel de tratament fiscal. Acest aspect conduce și la încălcarea garantării dreptului de proprietate privată sau chiar la nașterea dreptului de proprietate, deoarece nu se încurajează dobândirea unor imobile prin acte între vii. În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

9. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 18 noiembrie 2015 și 25 ianuarie 2016, pronunțate în dosarele nr. 9.467/3/CA/2015 și nr. 9.464/3/2015, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

11. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mihai Vînătoru și de Remi Cristian Grigore în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri prin care se solicită anularea unor acte administrativ-fiscale, respectiv decizii de impunere prin care s-a stabilit plata unor obligații fiscale datorate bugetului local.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că este neconstituțional ca printr-un act

normativ să se implementeze un sistem diferențiat cu privire la impozitul pe clădiri, în funcție de numărul de proprietăți deținute de o persoană, deoarece se aduce atingere dreptului de proprietate, care este un drept absolut, exclusiv și perpetuu. Stabilirea unui impozit progresiv de 65%, 150% și 300%, raportat la baza de impunere care este constituită din clădirile deținute în proprietate de o persoană, are natura unei discriminări fiscale. Totodată, se încalcă libertatea proprietarului de a se bucura și de a dispune în mod voluntar și independent de imobilele sale, titularul dreptului de proprietate neputându-și folosi prerogativele dreptului de proprietate — posesia, folosința și dispoziția, acestea fiind cenzurate printr-un nivel ridicat al impozitului care, nu de puține ori, determină proprietarii să recurgă la acte de dispoziție nedorite ca urmare a valorii impozitului.

13. În acest context, având în vedere elemente doctrinare, se arată că, în ceea ce privește „taxa diferențiată”, aceasta, pe lângă ideea conform căreia „o contribuție comună este esențială pentru menținerea administrației publice”, trebuie să se raporteze și la veniturile plătitorilor. Impunerea unui impozit progresiv, întemeiat pe prezumția că cel care deține mai multe imobile are posibilitatea să plătească creanțele fiscale, îl expune pe deținătorul acestor imobile la acumulări de dobânzi penalizatoare, eventual la executări silite pentru neplata creanțelor datorate. Or, impozitul pe clădiri trebuie să fie direct proporțional cu posibilitatea efectivă a celui obligat la plata unui astfel de impozit. Consideră că prevederile criticate sunt contrare art. 1 cu privire la obligația de a respecta drepturile omului și art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, implicit, contrare și dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 20.

14. Apreciază că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11, art. 20, art. 44, art. 56 alin. (2), art. 136 și art. 139, deoarece, prin conținutul și efectele juridice pe care le produce, art. 252 alin. (1)—(3) din Codul fiscal încalcă obligația statului de a garanta dreptul de proprietate și creează un regim discriminator prin faptul că sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale. Or, tratamentul juridic impus de normele criticate și proporționalitatea impozitului sunt realizate prin prisma numărului de clădiri deținute de proprietari, nefiind în concordanță cu caracterul just pe care trebuie să îl aibă o sarcină fiscală. În acest context se susține că prevederile criticate sunt contrare și dispozițiilor referitoare la echitatea fiscală cuprinse în Codul fiscal.

15. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 37/2016, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, consideră că nu își poate expune opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate în acest stadiu procesual, întrucât dispozițiile legale criticate sunt cele avute în vedere la fundamentarea acțiunii, dar și la emiterea actelor fiscale contestate, iar analizarea acestora, chiar și din perspectiva compatibilității lor cu normele constituționale, ar constitui o antepunere pe fondul cauzei.

16. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 172/2016, opinează că art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 nu încalcă dispozițiile constituționale menționate în susținerea excepției și nici tratatele internaționale la care statul român este parte, cu atât mai puțin proprietatea publică sau privată. Stabilirea unui sistem de taxare sau impozitare a bunurilor, care de altfel reprezintă un atribut al aparatului de stat,

nu încalcă dreptul cetățenilor de a avea în proprietate bunuri, nu îl condiționează și nu îl restricționează.

17. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Guvernul**, mai întâi, precizează că Legea nr. 571/2003 a fost abrogată prin Legea nr. 227/2015, fără ca soluția legislativă să fie preluată în noul Cod fiscal. În ceea ce privește posibilitatea controlului constituționalității unor dispoziții legale care nu mai sunt în vigoare, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, apreciază că excepția ar putea fi considerată ca fiind admisibilă.

19. Referitor la pretinsa atingere adusă dreptului de proprietate și încălcarea principiului justei așezări a sarcinilor fiscale prin stabilirea unui impozit diferențiat în funcție de numărul clădirilor aflate în proprietatea unei persoane se arată că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 477 din 9 noiembrie 2004, a constatat că o asemenea susținere nu este întemeiată deoarece, în cauză, nu operează un transfer de proprietate, ci se pune problema aplicării concrete, prin lege, a dispozițiilor art. 56 din Constituție. Cu privire la eventuala încălcare a unor prevederi din Convenția Europeană a Drepturilor Omului consideră că sunt incidente considerentele Deciziei nr. 1.249 din 7 octombrie 2010. Față de cele prezentate apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 37D/2016, mai întâi precizează că Tribunalul București consideră că nu-și poate exprima opinia asupra constituționalității prevederilor legale criticate deoarece ar constitui o antepunere pe fondul cauzei; or, potrivit art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, încheierea de sesizare trebuie să cuprindă opinia instanței asupra excepției de neconstituționalitate.

21. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în dosarele nr. 37D/2016 și nr. 172D/2016, raportat la art. 44 și art. 136 din Constituție, precum și la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale arată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece dreptul de proprietate este un drept complex, prevăzut, garantat și ocrotit de Constituție prin art. 44 și 136, în limitele prevăzute de lege. În plus, paragraful 2 al art. 1 Primul Protocol adițional la Convenție stabilește că dispozițiile referitoare la protecția proprietății „*nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare (...) pentru a asigura plata impozitelor*”. Ca atare, protecția dreptului nu exclude obligația proprietarului de a plăti impozite pentru bunurile pe care le deține în proprietate.

22. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin raportare la art. 56 alin. (2) și art. 139 din Constituție arată că, din aceste reglementări constituționale, rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și a condițiilor de impozitare intră în competența exclusivă a legiuitorului.

23. Referitor la critica de neconstituționalitate față de art. 11 și art. 20 din Constituție, precum și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consideră că aceasta nu poate fi reținută, în măsura în care normele supuse controlului de constituționalitate se aplică în mod

egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente de avere sau de altă natură. În acest context menționează jurisprudența Curții Constituționale cu privire la principiul egalității în fața legii și apreciază că, în speța de față, norma criticată se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, și anume celor care au în proprietate două sau mai multe clădiri, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare și, ca atare, nu este de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. Față de cele prezentate consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

26. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, având titlul marginal „Majorarea impozitului datorat de persoanele fizice ce dețin mai multe clădiri” și care au următorul cuprins: „(1) *Persoanele fizice care au în proprietate două sau mai multe clădiri datorează un impozit pe clădiri, majorat după cum urmează:*

a) *cu 65% pentru prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;*

b) *cu 150% pentru a doua clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;*

c) *cu 300% pentru a treia clădire și următoarele în afara celei de la adresa de domiciliu.*

(2) *Nu intră sub incidența alin. (1) persoanele fizice care dețin în proprietate clădiri dobândite prin succesiune legală.*

(3) *În cazul deținerii a două sau mai multe clădiri în afara celei de la adresa de domiciliu, impozitul majorat se determină în funcție de ordinea în care proprietățile au fost dobândite, așa cum rezultă din documentele ce atestă calitatea de proprietar.”*

27. Curtea observă că dispozițiile Legii nr. 571/2003 au fost abrogate prin Legea nr. 227/2015 — Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015 (fără să mai fie preluate de noile prevederi legale în materie). Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate.

28. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale, art. 136 privind proprietatea și art. 139 cu privire la impozite, taxe și alte contribuții. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 1 cu privire la obligația de a respecta drepturile omului și art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 cu privire la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 instituie un impozit majorat/progresiv în sarcina persoanelor fizice care dețin în proprietate două sau mai multe clădiri. De asemenea prevăd modalitatea în care se determină impozitul majorat, precum și excepțiile de la plata acestui impozit majorat. Din evaluarea dinamicii legislative, Curtea observă că aceste dispoziții au suferit, în timp, modificări în ceea ce privește majorarea impozitului pe clădiri. Astfel, dacă în textul inițial al art. 252 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 se prevedea că „*dacă o persoană fizică are în proprietate două sau mai multe clădiri utilizate ca locuință, care nu sunt închiriate unei alte persoane, impozitul pe clădiri se majorează după cum urmează:* a) *cu 15% pentru prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;* b) *cu 50% pentru cea de-a doua clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;* c) *cu 75% pentru cea de-a treia clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;* d) *cu 100% pentru cea de-a patra clădire și următoarele în afara celei de la adresa de domiciliu*”, prin modificările aduse prin art. I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 30 iunie 2010, aprobată prin Legea nr. 88/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 10 iunie 2011, se statuează în sensul că „*persoanele fizice care au în proprietate două sau mai multe clădiri datorează un impozit pe clădiri, majorat după cum urmează:* a) *cu 65% pentru prima clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;* b) *cu 150% pentru a doua clădire în afara celei de la adresa de domiciliu;* c) *cu 300% pentru a treia clădire și următoarele în afara celei de la adresa de domiciliu.*”

30. Asupra prevederilor criticate Curtea s-a mai pronunțat în raport cu critici și prevederi constituționale similare, atât în forma inițială, excepția fiind ridicată chiar de unul dintre autorii prezentei excepții de neconstituționalitate, sens în care este Decizia nr. 477 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 17 ianuarie 2005, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, cât și în forma ce face obiectul excepției de neconstituționalitate în cauzele de față.

31. Prin Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 de 23 iulie 2012, Curtea a reținut că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, iar, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, de principiu, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit sau majorarea acestuia s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane, prevăzut la art. 44 din

Constituție, mai ales că dreptul de proprietate nu exclude obligația deținătorului de imobile/proprietarului de a plăti impozite pentru bunurile pe care le deține în proprietate.

32. De asemenea, Curtea constată că este neîntemeiată susținerea conform căreia prin instituirea impozitului progresiv pe clădiri în funcție de numărul acestora s-ar încălca dispozițiile art. 44 și art. 136 din Constituție, întrucât în cauză nu operează un transfer al dreptului de proprietate, astfel încât să ducă așa cum susțin autorii excepției de neconstituționalitate la pierderea prerogativelor dreptului de proprietate — posesia, folosința și dispoziția, ci se pune problema aplicării concrete, prin lege, a dispozițiilor art. 56 coroborate cu cele ale art. 139 din Constituție (a se vedea Decizia nr. 477 din 9 noiembrie 2004, precitată).

33. De altfel, art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale statuează, pe de o parte, cu privire la faptul că „*orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale, nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional*”, iar, pe de altă parte, prevede că aceste dispoziții menționate anterior „*nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții (...)*”. Ca atare, nu se poate reține nici pretinsa contrariedade a prevederilor art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 cu cele ale art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, prin prisma dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 20.

34. În ceea ce privește susținerile privind instituirea, prin normele criticate, a unui regim discriminator, prin prisma așezării juste a sarcinilor fiscale, ca urmare a stabilirii impozitului datorat de contribuabili în funcție de numărul de clădiri deținute în proprietate, pe de o parte, și pretinsa discriminare între persoanele fizice care au în proprietate două sau mai multe clădiri și care datorează un impozit pe clădiri majorat și persoanele fizice care dețin în proprietate clădiri dobândite prin

succesiune legală și care nu intră sub incidența prevederilor art. 252 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, pe de altă parte, Curtea observă că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, din examinarea prevederilor art. 56 alin. (2) din Constituție, referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale, coroborat cu cele ale art. 139 alin. (1) din Constituție care consacră principiul legalității în materie fiscală, rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul de a stabili quantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor excepții sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective (a se vedea Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, precitată), fără ca prin aceasta să fie instituită o discriminare prin prisma așezării juste a sarcinilor fiscale.

35. De altfel, referitor la principiul egalității, instanța de contencios constituțional a statuat în mod constant, spre exemplu, prin Decizia nr. 102 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, că acesta nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit. Din examinarea prevederilor criticate Curtea reține că acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare și, ca atare, nu este de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii sau dispozițiilor art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prisma dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 20.

36. Pentru considerentele prezentate, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale și convenționale menționate în susținerea excepției, întrucât prin prevederile criticate nu se încalcă dreptul de proprietate privată și principiul egalității în fața legii, nefiind creat un regim discriminator prin prisma așezării juste a sarcinilor fiscale ca urmare a stabilirii impozitului datorat de contribuabili în funcție de numărul de clădiri deținute în proprietate.

37. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Vinătoru și de Remi Cristian Grigore în dosarele nr. 9.467/3/CA/2015 și nr. 9.464/3/2015 ale Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 252 alin. (1)—(3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 788

din 15 decembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) și art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1) și ale art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriela Ștefania Nuț în Dosarul nr. 26.358/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 258D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autoarea a comunicat note de ședință în care precizează că își menține motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată. Totodată, magistratul-asistent arată că, prin aceleași note, autoarea a realizat o extindere a obiectului excepției de neconstituționalitate și la dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Codul de procedură penală, în raport cu actul de sesizare a Curții Constituționale, respectiv Încheierea nr. 33 din 17 februarie 2016 a Judecătoriei Brașov — Secția penală.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care precizează că autoarea nu poate extinde obiectul excepției de neconstituționalitate direct în fața Curții Constituționale, având în vedere că instanța de control constituțional este investită prin încheierea instanței de fond în fața căreia s-a ridicat excepția. Totodată, solicită ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1), art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală să fie respinsă, ca inadmisibilă, având în vedere că dispozițiile care reglementează cu privire la calea de atac extraordinară a revizuirii sunt invocate într-o cauză în care se solicită revizuirea unei încheieri pronunțate în procedura de soluționare a plângerii formulate în temeiul art. 341 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 33 din 17 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 26.358/197/2015, **Judecătoria Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452 alin. (1), art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Gabriela Ștefania Nuț în cadrul cererii de revizuire formulate de autoare împotriva Încheierii penale nr. 271 din 16 noiembrie 2015, pronunțate de Judecătoria Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 18.394/197/2015, prin care, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, a fost respinsă, ca nefondată, plângerea formulată de petenta Gabriela Ștefania Nuț împotriva Ordonanței de clasare nr. 2.417/P/2013 din 24 aprilie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea susține, în esență, că respingerea, ca inadmisibilă, a unei cereri de revizuire, întemeiată pe dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, motivată de faptul că hotărârea — Încheierea nr. 271 din 16 noiembrie 2015 pronunțată de Judecătoria Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, în soluționarea plângerii formulate de autoare împotriva Ordonanței de clasare nr. 2.417/P/2013 din 24 aprilie 2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov — a cărei revizuire se cere, nu vizează fondul și nici evocarea fondului, aduce atingere liberului acces la justiție. Susține că sintagma „*hotărârile judecătorești definitive*” din cuprinsul art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională, fiind contrară liberului acces la justiție, dreptului la apărare, dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală. Totodată, critică și dispozițiile art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în măsura în care revizuirea se poate exercita doar de părțile din proces, în limitele calității lor procesuale și numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, iar nu și în favoarea celui condamnat la amenda contravențională. În aceste condiții, apreciază că norma procesual penală aduce atingere dreptului la apărare, egalității în drepturi a cetățenilor, dreptului la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Brașov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că revizuirea este o cale extraordinară de atac, reglementată de legiuitor în temeiul prerogativelor acordate acestuia de prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție. Aceste dispoziții constituționale conferă legiuitorului competența exclusivă de a stabili procedura de judecată și îl îndrituiesc pe acesta ca, în considerarea unor situații deosebite, să stabilească reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procesuale, așa cum este și cazul reglementării privind hotărârile judecătorești supuse revizuirii. Face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 576 din 7 iunie 2007 și nr. 1.232 din 20 decembrie 2007, prin care au fost supuse controlului de constituționalitate dispozițiile corespunzătoare din Codul de procedură penală din 1968,

similare celor cuprinse în art. 452 din Codul de procedură penală în vigoare, și în care s-a reținut că liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i, așa cum s-a arătat, legiuitorului. Prevederile legale criticate, reglementând o cale de atac extraordinară împotriva hotărârilor judecătorești, nu îngrădesc, ci permit liberul acces la justiție, în concordanță și cu dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că revizuirea este o cale extraordinară de atac și poate avea ca obiect numai hotărâri definitive prin care s-a soluționat fondul cauzei penale. Această concluzie rezultă din dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală, care fac referire la „*latura penală*” și „*latura civilă*” a hotărârii judecătorești definitive, căci nu se poate vorbi despre soluții pe latura penală și latura civilă a cauzei decât în urma judecării fondului acesteia. În acest sens, prevederile art. 453 alin. (4) din Codul de procedură penală stabilesc că descoperirea unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la judecarea cauzei constituie motiv de revizuire numai dacă pe baza lor se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal. Or, toate aceste soluții vizează fondul acțiunii penale, respectiv existența faptei penale, caracterul nejustificat și imputabil al acesteia și identificarea autorului în persoana inculpatului. În ceea ce privește hotărârile definitive pronunțate de judecătorul de cameră preliminară în procedura prevăzută de art. 340 — art. 341 din Codul de procedură penală, întrucât nu vizează fondul raportului penal de conflict, ci legalitatea și temeinicia soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror, aceste hotărâri nu sunt susceptibile de a forma obiectul revizuirii. Apreciază că reglementarea criticată nu determină o îngrădire a accesului la justiție și nici nu este de natură să afecteze caracterul echitabil al procedurii, deoarece, conform art. 129 din Constituție, legiuitorul are prerogative de a stabili căile de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor judecătorești. Pe de altă parte, nicio prevedere a Legii fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Întrucât revizuirea este o cale extraordinară de atac, restrângerea domeniului acesteia prin limitarea hotărârilor ce pot face obiectul său procesual penale criticate nu aduce atingere dispozițiilor constituționale privind dreptul la apărare, acest drept presupunând posibilitatea părților de a exercita căile de atac prevăzute de lege, fiind deci circumscris unui anumit cadru procesual, creat în condițiile legii. Așadar, dreptul la apărare nu poate fi conceput într-o cale de atac nereglementată de lege și nu obligă legiuitorul să instituie principiul dublului grad de jurisdicție, indiferent de natura și obiectul cauzelor și, cu atât mai puțin, să permită exercitarea căilor extraordinare de atac împotriva oricărei hotărâri judecătorești. În ceea ce privește principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală, apreciază că acesta nu are incidență în cazul dispozițiilor criticate, deoarece, așa cum rezultă fără echivoc din conținutul normativ al art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, el este

aplicabil exclusiv cauzelor penale în care se cercetează raportul penal de conflict, deci hotărârilor prin care instanța soluționează fondul acțiunii penale pronunțând achitarea, încetarea procesului penal, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau, după caz, condamnarea. Or, soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate pronunța asupra plângerii reglementate de art. 340 din Codul de procedură penală nu vizează fondul cauzei, ci numai legalitatea și temeinicia ordonanței atacate. Totodată, reține că, declarând inadmisibilă revizuirea în cazul hotărârilor pronunțate de judecătorul de cameră preliminară în procedura reglementată de art. 340—341 din Codul de procedură penală, legiuitorul nu aduce atingere dreptului la un recurs efectiv, deoarece, prin specificul său, revizuirea nu are valențele căii de atac reglementate de art. 13 din Convenție. De asemenea, câtă vreme se aplică tuturor justițiabililor aflați în ipoteza pe care o reglementează, prevederile criticate nu au caracter discriminatoriu.

9. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în sensul constituționalității normelor procesual penale criticate, acesta fiind reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016, nr. 599 din 21 octombrie 2014 și nr. 664 din 11 noiembrie 2014. Face precizarea că își menține punctul de vedere exprimat.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, notele de ședință ale autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, dispozițiile art. 452 alin. (1) și ale art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autoarei, anexate încheierii de sesizare a Curții, rezultă că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 452 alin. (1) și art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, astfel încât Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie toate aceste din urmă dispoziții de lege. Ulterior sesizării Curții, alin. (8) al art. 341 din Codul de procedură penală a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere însă că soluționarea plângerii împotriva Ordonanței de clasare nr. 2.417/P/2013 s-a făcut prin Încheierea nr. 271 din 16 noiembrie 2015, pronunțată de Judecătoria Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 18.394/197/2015, producând efecte norma de procedură prevăzută de textul art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală în redactarea cu care a fost sesizată Curtea, aceasta din urmă se va pronunța asupra dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală în forma anterioară intrării în vigoare

a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 452 alin. (1): „*Hotărârile judecătorești definitive pot fi supuse revizuirii atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă.*”;

— Art. 455 alin. (1) lit. a): „*Pot cere revizuirea: a) părțile din proces, în limitele calității lor procesuale;*”;

— Art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a): „*În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: [...] 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: a) respinge plângerea ca nefondată;*”;

— Art. 341 alin. (8): „*Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.*”

13. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 129 privind folosirea căilor de atac. Totodată, invocă și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 referitor la interzicerea discriminării și art. 17 referitor la interzicerea abuzului de drept, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu trimitere la art. 2 referitor la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție și art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, autoarea excepției este nemulțumită de faptul că pot fi supuse revizuirii doar hotărârile judecătorești definitive, prin care a fost soluționat fondul cauzei, iar nu și încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea formulată în temeiul dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură penală cu privire la ordonanța de clasare a procurorului, a respins-o, ca nefondată, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală. Cu privire la această critică, Curtea reține că s-a pronunțat prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, paragrafele 42—45, în care a reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele penale, indiferent dacă acestea au rămas definitive la prima instanță — sentințe — sau la instanța de apel — decizii. Totodată, cât privește hotărârile pronunțate anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală, acestea puteau rămâne definitive și la instanța de recurs (decizii). În același sens reglementau și normele procesual penale anterioare, respectiv art. 393 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, care stabilea că pot fi supuse revizuirii hotărârile judecătorești definitive, atât cu privire la latura penală, cât și cu privire la latura civilă. De asemenea, referindu-se la hotărârile supuse revizuirii, Codul de procedură penală din 1936, republicat, le caracteriza ca „*nesusceptibile de a mai fi atacate pe vreo altă cale ordinară sau extraordinară de atac*” (art. 417). Curtea a reținut totodată că revizuirea privește numai hotărârile judecătorești definitive care conțin o rezolvare a fondului cauzei, deoarece prin revizuire se urmărește înlăturarea erorilor de fapt pe care le conțin hotărârile judecătorești, or, asemenea erori pot fi întâlnite numai în hotărârile care rezolvă fondul cauzei penale. Sunt hotărâri prin care se rezolvă fondul cauzei acelea prin care instanța se pronunță asupra raportului juridic de drept penal

substanțial și asupra raportului juridic procesual penal principal. Cu alte cuvinte, prin rezolvarea fondului cauzei, instanța penală rezolvă acțiunea penală și pronunță, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal. Practica judiciară a stabilit că pot fi atacate pe calea revizuirii numai hotărârile definitive prin care s-a soluționat fondul cauzei prin condamnare, achitare sau încetarea procesului penal, aceste considerente de principiu regăsindu-se și în Decizia nr. XVII din 19 martie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite în soluționarea unui recurs în interesul legii. La acestea se adaugă și soluțiile de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, întrucât și în aceste ipoteze instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, potrivit art. 396 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală.

15. Prin urmare, Curtea a reținut că cererea de revizuire a unei hotărâri definitive prin care nu s-a soluționat fondul cauzei este inadmisibilă. Astfel, în practica judiciară anterioară actualului Cod de procedură penală, s-a stabilit că cererea de revizuire îndreptată împotriva unei hotărâri judecătorești definitive, prin care a fost soluționată plângerea împotriva actelor procurorului de netrimiteri în judecată, este inadmisibilă. Curtea a reținut, de asemenea, că sunt hotărâri care nu rezolvă fondul cauzei toate încheierile date pe parcursul judecății, sentințele de dezinvestire, hotărârile prin care se admite sau se respinge o cerere de recuzare.

16. Având în vedere cele arătate, Curtea a reținut că, potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Așa fiind, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze categoria persoanelor care pot exercita căile de atac, hotărârile supuse acestora, termenele de declarare, forma în care trebuie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum prevede art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. În aceste condiții, având în vedere caracterul revizuirii de cale de atac extraordinară ce poate fi exercitată în condiții procedurale stricte și ținând cont că legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, poate stabili, prin lege, procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac, cu condiția respectării normelor și principiilor privind drepturile și libertățile fundamentale și a celorlalte principii consacrate prin Legea fundamentală, Curtea Constituțională fiind competentă a cenzura norma legală numai în măsura în care se aduce atingere acestora din urmă, excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost respinsă ca neîntemeiată.

17. De asemenea, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „*Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă*”, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragrafele 24 și 25, respingând excepția, ca neîntemeiată, soluția și considerentele deciziei precitate regăsindu-se în numeroase decizii ulterioare ale instanței de control constituțional, cum ar fi deciziile nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din data de 22 ianuarie 2015, nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din

17 aprilie 2015, nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015, nr. 294 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 17 iunie 2015, și nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015. În motivarea soluției sale, Curtea a reținut că încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă, însă acest fapt nu este de natură a afecta constituționalitatea prevederilor invocate, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. Dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimiteră în judecată dispusă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. De asemenea, prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au aplicabilitate în cauza de față, întrucât dreptul la un recurs efectiv este distinct de dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești. Totodată, eliminarea căilor de atac în această

materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior arătate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

19. Cât privește dispozițiile art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, potrivit cărora pot cere revizuirea părțile din proces, în limitele calității lor procesuale, adică oricare dintre persoanele care au avut calitatea de parte în cauza a cărei revizuire se cere, Curtea reține că aceste norme procesuale penale nu sunt de natură a aduce atingere liberului acces la justiție, dreptului părților la un proces echitabil sau la folosirea, în condițiile legii, a căilor de atac, prin acestea stabilindu-se cadrul procesual al căii extraordinare de atac, aplicabil tuturor justițiabililor aflați în ipoteza normei criticate. Or, persoana care a formulat plângere, în temeiul art. 340 din Codul de procedură penală, împotriva soluției de clasare sau de renunțare la urmărirea penală dispuse prin ordonanță sau prin rechizitoriu nu are calitatea de „parte” într-o cauză penală a cărei revizuire se cere, această procedură nevizând judecarea propriu-zisă a unei cauze penale, fiind doar un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului, atacate sub aspectul legalității acesteia.

20. Cu privire la extinderea obiectului excepției de neconstituționalitate și la dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Codul de procedură penală, realizată prin notele de ședință, comunicate de autoare la dosar în ședința publică, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, fiind legal sesizată de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. În aceste condiții, Curtea constată că extinderea obiectului excepției de neconstituționalitate și la dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Codul de procedură penală, direct în fața instanței de control constituțional, nu poate fi reținută.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Ștefania Nuț în Dosarul nr. 26.358/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 452 alin. (1) și art. 455 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTI-DOPING

ORDIN

pentru aprobarea formularului-tip al procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute de Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport

Având în vedere prevederile Deciziei nr. 155/2016 a Prim-Ministrului privind numirea doamnei Graziela Elena Vâjială în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale Anti-Doping, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 88 alin. (2), art. 89 alin. (2), art. 90, 91 și 92 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (2) din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale Anti-Doping emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă formularul-tip al procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute de Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Caracteristicile de tipărire a formularului-tip prevăzut la art. 1 sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul președintelui Agenției Naționale Anti-Doping nr. 139/2015 pentru aprobarea formularului-tip al procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute de Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 4 iunie 2015, se abrogă.

Art. 6. — Agenția Națională Anti-Doping va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Agenției Naționale Anti-Doping,
Graziela Elena Vâjială

București, 15 februarie 2017.
Nr. 27.

ANEXA Nr. 1

AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTI-DOPING
Municipiul București, bd. Basarabia nr. 37—39,
sectorul 2, tel./fax 021/311.55.41

Seria A.N.A.D. nr.

PROCES-VERBAL

de constatare și sancționare a contravenției, încheiat astăzi, ziua luna anul....., la din

Subsemnatul/Subsemnații,, în calitate de agent/agenți constatator/constatatori în cadrul Agenției Naționale Anti-Doping, împuternicit/împuterniciți cu legitimația/legitimațiile de control seria/seriile/..... nr. și nr., în baza prevederilor Legii nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în sport, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în urma controlului efectuat în ziua de, luna, anul, ora, la, din localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, am constatat următoarele*):

-
-
-

Fapta/Faptele descrisă/descrise mai sus încalcă prevederea/prevederile

art. alin. lit.

art. alin. lit.

art. alin. lit.

art. alin. lit. din Legea nr. 227/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și constituie contravenție/contravenții sancționată/sancționate de prevederile

art. alin. lit.

art. alin. lit.

art. alin. lit.

art. alin. lit. din Legea nr. 227/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă de la la
 de la la
 de la la
 de la la

De săvârșirea acestei/acestor fapte se face vinovat(ă)**):

A., înmatriculată la oficiul registrului comerțului cu nr. J...../...../....., cod fiscal, reprezentată prin domnul/doamna, în calitate de, domiciliat/domiciliată în, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a BI/CI seria nr., eliberat/eliberată de la data de, CNP, având funcția de în cadrul persoanei juridice sus-menționate.

B., fiul (fiica) lui și al/a, în vârstă de ani, cu domiciliul în str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul/județul, posesor/posesoare al/a BI/CI seria nr., eliberat/eliberată de la data de, CNP

În cazul în care contravenientul este minor, se vor menționa numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia

(tata:,

mama:,

alt reprezentant sau ocrotitor legal:

Față de contravențiile constatate se aplică următoarele sancțiuni:

Contravenientul se amendează cu:

1) lei, conform art. alin. lit.

2) lei, conform art. alin. lit.

3) lei, conform art. alin. lit.

4) lei, conform art. alin. lit. din Legea nr. 227/2006, republicată, cu modificările și completările

ulterioare, în sumă totală de lei.

Agent/Agenți constator/constatori,

Martor,

Contravenient***),

.....

.....

.....

.....

(numele, prenumele și semnătura
contravenientului)

.....

În conformitate cu prevederile art. 92 alin. (1) și (3) din Legea nr. 227/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, contravenientul poate achita contravaloarea a jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, aplicate astăzi, în termen de cel mult 48 de ore de la data înmânării/comunicării procesului-verbal, respectiv suma de lei. O copie de pe chitanță, în acest caz, se trimite prin poștă instituției noastre în termen de 48 de ore.

Amenda contravențională aplicată persoanei juridice va fi achitată în termen de 15 zile de la data înmânării sau, după caz, comunicării către contravenient a prezentului proces-verbal, la Trezoreria Statului din cadrul organului fiscal în a cărei evidență fiscală se află contravenientul.

Suma amenzii va fi virată astfel:

— lei, reprezentând 100%, în contul IBAN: RO07TREZ70220G335000XXXX, deschis la Trezoreria Sector 2, C.F. 18018990, pe numele Agenției Naționale Anti-Doping.

Amenda contravențională aplicată persoanei fizice va fi achitată în termen de 15 zile de la data înmânării sau, după caz, comunicării către contravenient a prezentului proces-verbal, la casieria unității administrativ-teritoriale sau prin virament în contul IBAN: RO07TREZ70220G335000XXXX, deschis la Trezoreria Sector 2, C.F. 18018990, pe numele Agenției Naționale Anti-Doping.

În situația în care contravenientul nu va achita amenda în termen de 15 zile de la data înmânării/comunicării procesului-verbal însoțit de înștiințarea de plată, se va proceda la executarea silită a acestuia, în condițiile legii.

Contravenientul poate face plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii în termen de cel mult 15 zile de la înmânarea/comunicarea acestuia.

Plângerea, împreună cu procesul-verbal, se depune la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.

Alte mențiuni.

Contravenientul a formulat următoarele obiecții cu privire la conținutul actului de constatare***):

1.;

2.;

3.

Prezentul proces-verbal a fost întocmit în 3 exemplare, dintre care o copie s-a înmânat contravenientului astăzi,/va fi comunicat contravenientului în termen de cel mult o lună de la data aplicării acestuia. Executarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie dacă procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost comunicat contravenientului în termen de o lună de la data aplicării sancțiunii.

Contravenientul nu se află de față/refuză să semneze/nu poate semna.

Nu a fost de față un martor, deoarece

Agent/Agenți constator/constatori,

Martor,

Mi s-a înmânat și am primit
o copie a procesului-verbal
astăzi,

.....

.....

.....

.....

.....

(numele, prenumele și semnătura
contravenientului)

Martor:, domiciliat în localitatea,
(numele și prenumele)

str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, posesor al BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, CNP, ocupația locul de muncă

Declar că prezentul proces-verbal nu a fost semnat de contravenient deoarece refuză/nu poate/nu este de față să semneze.

Semnătura martorului

ÎNȘTIINȚARE DE PLATĂ

seria nr.

pentru debitorul

Numele și prenumele/Denumirea, prenumele părinților, și cu domiciliul/sediul în localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, CNP, posesor al BI/CI seria nr. eliberat(ă) de la data de, CUI, înregistrat la oficiul registrului comerțului sub nr. J/...../...../....., reprezentat de domnul/doamna, domiciliat/domiciliată în localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul posesor/posesoare al/a BI/CI serianr., eliberat(ă) de la data de, CNP, în calitate de

În baza Procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria nr., încheiat în ziua de, luna, anul, la, vă comunicăm prezenta înștiințare de plată pentru suma de lei, constituită debit la instituția noastră.

În situația în care nu achitați amenda în termen de 15 zile de la data înmânării/comunicării procesului-verbal însoțit de prezenta înștiințare de plată, acesta devine titlu executoriu fără nicio altă formalitate și se supune executării silite în condițiile legii.

Prezenta înștiințare de plată vi se comunică pentru opozabilitate împreună cu procesul-verbal în cauză.

Contravenientul nu se află de față/refuză să semneze/nu poate semna.

Se confirmă de martorul:

Numele și prenumele, domiciliat în localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, posesor al BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, CNP, ocupația locul de muncă

Agenți constatatori,

Martor,

Contravenient,

.....
.....
.....

.....

.....

Am primit copia procesului-verbal și înștiințarea de plată.

Semnătura data

*) În cazul în care spațiul alocat este insuficient se vor întocmi note de constatare în 3 exemplare, semnate de toate părțile pe fiecare pagină, acestea constituind anexa și făcând parte integrantă din prezentul proces-verbal.

**) Se va completa „A” pentru persoana juridică sau „B” pentru persoana fizică.

***) Se solicită contravenientului să scrie obiecțiile în spațiul alocat sau să scrie că nu are obiecții. În caz de refuz al contravenientului, agentul/agenții constator/constatatori va/vor menționa în scris refuzul contravenientului de a se conforma acestei cerințe.

ANEXA Nr. 2

CARACTERISTICI DE TIPĂRIRE

Denumire: Proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria nr.

Caracteristici tehnice:

— fiecare formular de proces-verbal are 3 pagini și se tipărește pe față, în 3 exemplare;

— hârtie autocopiativă de culoare albă, roz, verde, scrisă cu cerneală de culoare neagră;

— format A4;

— sistem de înscriere propriu, începând cu seria A.N.A.D. nr. 0.000.001;

— formularele se leagă în blocuri lipite a câte 50 de seturi de procese-verbale, conținând câte

150 de file fiecare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind completarea listei membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern,
aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.120/2016**

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (8) din Normele privind modul de nominalizare a membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 235/2003, având în vedere art. 5 din Legea nr. 672/2002 privind auditul public intern, republicată, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Începând cu data publicării prezentului ordin, după numărul curent 7 din lista membrilor Comitetului pentru Audit Public Intern, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.120/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 26 iulie 2016, se introduce un nou număr curent, numărul curent 8, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Numele și prenumele	Calitatea
„8.	Tomoială Marius-Gabriel	Specialist cu înaltă calificare în domeniul auditului public intern”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 20 februarie 2017.
Nr. 322.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare
în funcții de conducere a grefierilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior
al Magistraturii nr. 182/2007**

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere dispozițiile art. 45—47 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii h o t ă r ă ș t e:

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcții de conducere a grefierilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 182/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 253 din 16 aprilie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Concursul de promovare în funcțiile prevăzute la art. 1 se organizează la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție, Direcției Naționale Anticorupție, curților de apel și al parchetelor de pe lângă curțile de apel.

(2) La concursul de promovare în funcțiile din cadrul instanțelor pot participa numai grefieri, respectiv grefieri informaticieni, de la instanțe.

(3) La concursul de promovare în funcțiile din cadrul parchetelor pot participa numai grefieri, respectiv grefieri informaticieni, de la parchete.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Mariana Ghena**

București, 7 februarie 2017.
Nr. 140.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

